

stýku (§ 915 obč. zák.) bezodkladné vyjádření se pojišťovny, pokud otálení neomluvila. Omluvu nelze spatřovati v tom, že musila prováděti napřed šetření, neboť to jí nebránilo, aby neuvědomila žalovanou stranu, že jí konečné rozhodnutí sdělí po skončeném šetření. Žalovaný vypověděl a trval na výpovědi ovšem jen vlastním jménem, avšak vypověděl smlouvu celou, týkající se i nedílné části nemovitosti patřící žalované manželce. Z toho musila pojišťovna seznati, že žalovaný jedná i jako správce manželčina jmění (§ 1238 obč. zák.) a že manželka s tím dokonce souhlasila jest patrné z toho, že i ona trvá ve sporu na zrušení pojišťovací smlouvy.

Čís. 14099.

K odevzdání věci značné váhy a velikosti (klavíru) mezi členy rodiny obývajícím společný byt stačí prohlášení zcizitele, že věc jest vlastnictvím nabyvatele, a přijetí tohoto prohlášení nabyvatelem, přistupuje-li k tomu další okolnost, že všem členům rodiny bylo známo, že zcizitel ono prohlášení učinil a že vlastníkem věci jest nabyvatel.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1935, Rv I 1750/34.)

Žalobě podle § 37 ex. ř. první soud nevyhověl, máje za to, že klavír, žalobou z exekuce vylučovaný, nebyl žalobkyni jejím otcem slovy: »To piano je Tvoje, uč se, je to do výbavy« odevzdán způsobem vyhovujícím ustanovení § 425 a násl. obč. zák., i když žalobkyně při tom odpovíděla: »Já Ti děkuji, a budu se učit na piano«. Odvolací soud rozsudek prvního soudu změnil a uznal právem, že exekuce vedená na klavír je nepřípustná, z těchto důvodů: Odvolací soud vzal za prokázáno, že otec žalobkyně, který byl operním pěvcem v Praze a s nímž žalobkyně bydlela ve společné domácnosti, koupil žalobkyni, když jí byla čtyři léta a začala se učit zpěvu a hře na piano, piano, o něž jde, a daroval je jí slovy: »To piano je Tvoje, uč se, máš ho do výbavy«. Při tom jí odevzdal zároveň klíček od piana, který žalobkyně od něho převzala a piano jím, arcíť ne stále, zavírala. Klíček ten si uschovala; klavír byl jediná věc, kterou od otce do výbavy obdržela; na piano se od té doby učila a naň hrála, majíc klíček od něho stále ve své úschově, a as po dvou nebo třech letech, když se provdala, ježto její muž měl vlastní piano, a byt manželův byl malý, dvoupokojový, nechala piano po sňatku doma u rodičů, a později asi v roce 1916 zapůjčila je své provdané mladší sestře Antonii S., aby se její 5letá dcera mohla na něm učit hráti, sdělivši jí, že jí to piano půjčí, ale, kdyby se její dcera (dcera žalobkyně) vdala, že by si je vzala nazpět. Antonie S. si na to piano z bytu rodičů za souhlasu žalobkyně vzala, a dala přestěhovati do svého bytu na Ž., pak do T. a posléze do B., kde bylo pro žalovanou stranu zabaveno. Také všichni v rodině byli toho domnění, vlastně věděli, že klavír jest žalobkyně, t. j. patří vlastnický žalobkyni. Právním důvodem (§ 380, § 424 obč. zák.) jest tu darování (§ 938 obč. zák.), tradicí skutečné odevzdání piana tradicí symbolickou v § 427 obč. zák. uvedenou odevzdáním klíčku žalobkyni k darovanému pianu, tedy nástroje, jímž se příjemce uvádí do stavu výlučně ujmouti se držby. Nešlo

jen o slib darovací, nýbrž o jeho splnění, o skutečné odevzdání darované věci znamením ve smyslu § 427 obč. zák., které má též právní význam jako fyzické odevzdání, když běželo tu nesporně o smysly vnímatelný a na venek poznatelný úkon tak uzpůsobený, že se v něm nepochybně projevovala vůle dárce, že má předmět darování ihned přejíti z držby dárce do držby darovaného (srov. čís. 2489 a 4445 sb. n. s.). Tento způsob tradice byl též přípustný proto, že běželo o odevzdání pianu, věci objemné a značné váhy, jehož skutečné hmotné odevzdání bylo spojeno s velkou obtíží (srov. čís. 1512, 3565, 4041, 4613, 10195 a j. sb. n. s., srov. též rozhodnutí býv. nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 6. XI. 1884 čís. 11933 a čís. 458 sb. n. s.). Ježto v žalobě vylučovací, která jest podle své povahy určovací žalobou vlastnickou (čís. 6486, 7561, 8615, 11244 sb. n. s.), byl zjištěn skutkový i právní základ její, t. j. nejen titul, t. j. právní důvod pro nabytí vlastnictví žalobkyně k vylučovanému pianu (§§ 380, 424 obč. zák.), nýbrž i tradice, t. j. právní odevzdání a převzetí držby do neobmezené disposiční moci žalobkyně s vůlí vlastnictví k ní převéztí a přijetí (Randa-Kasanda: Právo vlastnické 1922 str. 169), a uskutečněné zákonným způsobem tradice symbolické podle § 427 obč. zák., jeví se žalobní nárok odůvodněn.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobkyně má nabývací důvod vlastnictví v darování, a odevzdání se stalo zákonným způsobem, prohlášením podle § 428 obč. zák., neboť všem členům rodiny bylo známo, že otec žalobkyně ono prohlášení učinil a že vlastníci pianu jest žalobkyně. Projevil tedy prokazatelným způsobem, jak žádá § 428 obč. zák., vůli, že, i pokud jest piano v jeho bytě, má je v moci jménem žalobkyně. To musí stačiti k odevzdání věci mezi členy rodiny obývající společný byt, v němž jsou promíseny bez zvláštních zevních znamení věci patřící různým členům rodiny a nelze proto žádati, by každá věc byla zevně označena, která z nich kterému z členů rodiny patří, a by při movité věci, jejíž skutečné odevzdání jest pro její značnou váhu a velikost, jakž jest tomu u pianu, nemožné, bylo přípustné jen odevzdání znamením podle § 427 obč. zák.

Čís. 14100.

Zákonným předpokladem předpisu § 74 směn. zák. jest, aby směnka vyhovovala předpisům § 3 (§ 104) směn. zák., tedy, aby šlo o skutečnou směnku, nikoliv o blankosměnku.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1935, Rv I 2721/34.)

Žalobce tvrdě, že se žalovaní zavázali podpisem řádně vyplněné směnky, jež pak byla zničena a ohledně níž jest zahájeno umořovací řízení, zaplatiti jako příjemci dne 1. listopadu 1933 směnečných 6.000 Kč, žádá, by žalovaným, kteří na směnku zaplatili 1.659 Kč 55 h, bylo uloženo zajišťovacím směnečným příkazem, že jsou povinni k zajištění směnečné pohledávky složiti k soudu 4.340 Kč 45 h. P r v ý s o u d ponechal